

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția. Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fl.
Pentru monarhie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.
Pentru străinătate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 45.
Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 34.
Epistolele nefrancate se refuză. Articollii nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 14 fl., — de două ori 24 fl., — de trei ori 30 fl. rëndul cu litere garmond

Fragmente

Din istoria bisericească a Românilor,

de
Non quis, sed quid.

IV.

Articol final.

Mai încercătivă se prezintă istoria episcopiei Silvașului după cum o desvâltă autorul *Vechilor episcopii*. Și noi admitem ceea-ce scrie numitul autor (pag. 48) „că mănăstirea Prislopului de la Silvaș este foarte veche, și (pag. 52) că acolo a existat episcopie, ceea-ce ni-arată evident titulaturile episcopilor (recte Metropoliților) din Bělgrad”.

Admitem însă cu atât mai vârtos cu cât numeroșii Cnezi din țera Hațegului, între cari și preoții din familia Basarabilor de la Riușor și Șeret pe la anul 1435 s'au luptat pentru credința ortodoxă și alții asemenea, au trebuit să aibă și arhieriei lor. Episcopii *Mateiu* și *Ioan de Capha* dimprejurul Hunedorei etc., pe timpul Corvinilor, încă s'au ținut de periferia diecesei Silvașului și în mănăstirile cele multe din țera Hațegului, cum a fost cea de la Stă Maria-de-Pétră, cea din Colțu-Riului-de-moră, etc., încă au avut arhieriei lor mănăstiresci, cari se provadă cele spirituale ale credincioșilor de acolo în prevalență Români.

Admitem și aceea, că Cocóna Zamfira, îngropată la mănăstirea Prislopului, a contribuit la repararea edificiilor mănăstiresci, dar că ar fi și înzestrat-o cu niscari-va moșii, nu avem nici o dovadă. Zamfira avea la Valea-Sângiorgiului o moșioră lăsată în zălog, care tocmai de aceea nici nu o putea înstrăina sau a o dăruia mănăstirii. Dacă ar sta și aceea, că mănăstirea încă și pe la anul 1744, pe timpul lui Visarion, avea posesiuni la Silvaș și la satele dimprejur: Boița, Velióra, Tuscea, Lunca-Cernii și Farcadin, încă nu urmază, că le-a dăruit Cocóna Zamfira, ci mai vârtos cele vre-o 15 familii de Cnezi vechi din Silvașul-de-sus și de-jos, ca posesori ai numitelor prede apartinătoare de ei.

Dar cea mai cutezată afirmațiune a numitului autor este, când dice, că în Silvaș residară episcopii Eftimie (1572—1574), Cristofor (1574—1579), Genadie (1579—1585) și Ioan de Prislop (1585—1599), ceea-ce nu se poate dovedi absolut cu nimica. Acești ierarhi purtau titlul de *episcopi ecclesiarum Valachalium in Transilvania*, va să dăcă Metropoliți din Bělgrad, și dacă autorul *Vechilor episcopii* — fără de nici o dovadă — i aşedă la Silvaș, acesta o face cu de repetite-ori manifestata tendință de a dovedi cu ori-ce preț, că la Bělgrad n'a existat nici un metropolit până la Mihaiu Vitézul în anul 1599. Numai Ioan de Prislop a venit de la Silvaș la Bělgrad, dar nici acesta n'a fost episcop în Silvaș, ci numai egumen, care numai după ce a fost ales prin cler Metropolit al Bělgradului, a sosit aci și de aci s'a dus trecând prin Brașov la Metropolitul Ungro-Vlachiei spre sfințire.

Astăzi se prezintă episcopia Silvașului prin Vicariul episcopal gr. cat. din Hațeg.

Deore-ce autorul *Vechilor episcopii* se estinde în opul seu numai la cele din Ardeal, lăsăm și noi de astă-dată neatinse episcopiile ortodoxe din părțile Bihorului și ale Banatului, ieră ce se atinge de partea politică civilă, o vom tracta la alt loc și cu altă ocaziune.

Concluziuni:

„A cunoște prin ce faze dure, rőse a trecut neamul românesc până se ajungă la starea de față, care celor necunoscători de trecut li-se pare lucru natural și atât de simplu, și fără se rezultă din această stare de lucruri nici un merit pentru cei cari au făcut-o, este foarte folositoriu, este modul cel mai bun de a asigura apărători ai acestei stări de lucruri, este mijlocul prin care nouele generațiuni învață a iubi și a venera memoria celor cari au realizat evoluțiunea națională a neamului omenesc” (V. A. Urechia: „Cum era odinioară”, pag. 251).

Autorii *Vechilor episcopii* și *Satelor și preoților*, ca se pōtă accepta o continuitate a ierarhiei române, pretind că Românii se arate încă din timpurile cele mai vechi, diplome, legi, statute organice, catedrale și o serie neîntreruptă de Arhieriei metropolitani și sufragani pentru toate dieceșele ce au existat vre-odată, așa precum ne arată prezentul. La din contră poporul român din trecut a fost miserabil, care a avut numai sate și preoți, căroră Voivodii și Cōconele din Valachia și Moldova refugiați în țările noastre, din milă li-au adus câte un Arhieriu, li-au întemeiat câte o episcopie efemeră și în fine și Metropolia de Bělgrad.

Uită însă, că Românii în vremile vechi au avut o aristocrație puternică, cu moșii întinse și cu castele în cari își apărau libertatea și independența națională și religioasă, cari îi puneau în stare de a și zidi bisericile și de a și crea și ierarhiile trebuincioase. N'au avut ei nevoie, ca Voivodii refugiați din statele vecine să le facă toate acestea.

La din contră Voivodii noștri au fost, cari au întemeiat statele vecine și au introdus acolo și pe ierarhii cei mai dintăiu, precum a fost Dragoș din Marmăția, Negru de la Făgăraș, Basarabii de la Hațeg, etc. Acestia și următorii lor, apoi miile de Cnezi și nobili posesionați ni-au întemeiat nenumăratele mănăstiri provădute cu arhieriei, din cari s'au desvâltat eparchiile episcopale și metropolitane.

Ieră dacă acești ierarhi persecutați de fanatismul altor confesiuni s'au retras prin munți sau și-au schimbat cuibul reședinței lor de la un loc la altul, credincioșii i-au știut afla pretutindenea și episcopii au știut să țină legătura ierarhică între ei, au știut cine e Metropolitul lor și fără de firme aurite, și fără de tămbălăuri demonstrative. Tote acestea erau gravate în inimile lor și ale credincioșilor.

În fine nu pot trece cu tăcerea faptul, că autorul *Vechilor episcopii*

nu s'a știut feri de boldul seu nativ, sau educativ, ca unde numai putea să dejosască pe ierarhii ortodoksi și să i caracterizeze de străini, furiași, de pseudo-episcopi, de calviniți, de supuși superintendenților calvini și de câte altele, ridicând față de ei pe greco-catolicii, cari prin unirea cu biserica Romei au reînviat națiunea și literatura română, etc.

E frumos, ba chiar și o datorință laudabilă, ca un preot, cum e autorul *Vechilor episcopii*, să și apere, chiar să și laude și să și înalte biserică sa, dar' nu se cade să dejosască pe alta. Asta ar însemna tocmai ce zice proverbul, că taie copacii, pentru-ca tufele să ajungă mai înalte. E destul să și laude cineva biserică sa prin meritele ce le are, ieră nu prin comparațiune cu slăbiciunile altora.

Inchei cu dicțiunea:

Quidquid agis prudenter age et res-pice finem!

Un testament politic.

Marele bărbat al Cehilor, de curând decedatul *Dr. Francisc Rieger*, a lăsat poporului seu cehic, pentru ale cărui drepturi a muncit și luptat viața întregă, un *testament politic* de totă frumseța.

Înteptele sale cuvinte, cuprinse în acest testament, și scōse din o lungă experiență și din neperitōrele legi ale moralei, se potrivesc de minune și la poporul nostru.

Învăță deci, iubit popor român, din aceea ce bătrânul *Rieger* cu limbă de mōrte a lăsat iubitului seu popor cehic, și ce în limba ta națională sună astfel:

„Poporul meu! Mi-a dat domnul deja în tinerețe, că nu am trebuit să mă îngrijesc în primul rând de întreținerea mea, și m'am putut pune deplin în serviciul națiunii mele. Cum nu pōte fi altfel în neîntrerupta mșcare a valurilor vieții politice, se schimbă în viața mea succese cu nesuccese și recunoștința cu neplăcerile. În general însă pot spune, că au fost puțini, cari ar fi avut îndoeli în sinceritatea intențiunilor mele, ba pot și trebuie să zic și să recunosc cu mulțămire, că am fost pârșă de atăta dragoste din partea poporului meu, cum pōte rar alții din contemporani.

Poporului meu îi doresc din totă inima, ca nici-odată să nu se pērdă în timiditate, dar' și să nu devină, din vanitate, prea mândru. Îl slătuesc, ca să persiste în dreptul seu clar și nepărtinitor, dar' să nu se lase sedus de patimă la nedreptate față de alt popor. Îl doresc, ca totdeauna să asculte de sfatul unor bărbați probați prin onorabilitate și fapte politice, și să nu pună preț pe cuvinte sunătoare și pe lozinci deșerte, cari pōte lînguesc iubirea de sine, dar' cari le întrebunțază atese omeni necopți, de morală îndoiosă, s'au egoisti, cari tind la profit, popularitate și putere politică. Îl slătuesc, ca să se încrēdă cu preferință în propriile puteri, natural, cu justă cumpănire; ca să nu și taceze puterea preste măsură și să nu facă întreprinderi nărōde, ce se i amenințe în independență; ca în totdeauna să i fie în aminte, că și aici numai prin muncă drēptă intelectuală și materială își pōte crea succesiv, dar' sigur, un viitor mai bun.

Mai doresc, ca poporul meu nici-odată să nu pērdă din vedere fîntele ideale, să țină

sus regulile onōrei ideale creștine eterne, al dreptății și umanității, și înainte de tōte nici-odată să nu și dea dreptul din mână, nici-odată să nu necesiteze la volnicie, dacă și din părăsirea punctului seu de vedere al legalității ar câștiga un succes momentan; și mai departe, ca nici-odată să nu uite, că stima generală internațională a popōrelor între olaltă este cea mai trainică pavăză a popōrelor. Mai ales națiunilor mici le pōte fi foarte periculos a părăsi această pavăză și a se pune pe terenul nesigur al volniciei ori al dreptului celui mai tare.

În fine este datorința mea să spun, ca poporul să reprime cu totă forța pecatul invidiei, al invidiei, care la noi prea adese se ivește. Acesta patimă hîdōsă, care nici măcar nu este de folos celui vicios, ci îl înveninează și pe el, acest păcat, ce suprimă bunăstarea și avēntul omului, noroiează ori-ce merit, suspiciōnează ori-ce lucrare desinteresată, îl trage în tină pe ori-ce om mare, ba suprimă în germene ce e merit să se facă mare, și nu admite, ca alții să și iee pildă. Acest păcat este de secol pentru Slavi cel mai bogat isvor de neunire. Ori-ce autoritate a fost subminată prin acesta, ba acesta a fost originea subjugării sau cel puțin o pedesă pentru crearea unei organizații a puterii. Dacă fiii poporului nostru se vor îngriji pentru progresul general, atunci sper firm, că vom ave putere culturală și materială în acea măsură, că poporul va putē resista tuturor evenimentelor și revoluțiilor politice, de și a priori trebuie de resgândit, că a prevedē cursul și efectul unor evenimente, cu atât mai puțin a le regula după dorință, nu este dat unui popor mic ca al nostru.

Să nu părăsim credința în o conducere mai înaltă și justă a sorții popōrelor. Copiilor mei dragi și nobili, ginerilor și urmașilor mei le leg de suflet, a ținē fidel la poporul lor cehesc, să tindă pururea de a lucra în tōte direcțiile pentru binele lui, să fie gata a și împlini întotdeauna tōte datorințele către Dumnezeu și omeni și în același sens a și crește copiii. Așa veți onora mai bine memoria tatălui nostru Palacky și fiicei lui, soției mele de pie memorie, și veți păstra în onōre și numele meu, de și rezultatele muncii mele nu au corēspuns întotdeauna intențiunilor mele”.

Din România.

Aniversarea dlui D. A. Sturdza.

Serisōrea, care spusese în numărul trecut că M. Sa Regele Carol a adresat-o primului seu consilieriu, domnului *Dimitrie A. Sturdza*, din incidentul împlinirii anului 70 al etății, — a fost de următorul cuprins:

„Scumpul meu president al consiliului! A 70-a aniversare a nașterii tale 'Mi dă plăcutul prilej de a și aduce felicitările și urările Mele.

„Partea însemnată ce ai luat la redeșterea națională, prin o muncă neobosită de aprōpe o jumătate de veac închinată binelui obștesc, iubirea de Țară și de neam, devotamentul către Mine și Dinastie, care te-a călăuzit și însuflețit în tōte împrejurările, sunt titluri neperitōre la adanca Mea recunoștință.

„În timpii din urmă, mai cu deosebire, când Țara încercată avea mai multă lipsă de statul și sprjina fruntașilor sei, ai dat o strălucită pildă de neclintită încredere, de bărbătescă voință și de o putere de muncă neasemenată. O isbândă deplină a încununat silințele tale; ear' România recunoscătoare nu va uita nici-odată pe vrednicul patriot, care a știut să învingă tōte greutățile, spre a înălțura primejdia ce o amenința.

„Din adâncul inimei îți doresc deplină sănătate și putere, ca să Mă pot bucura încă mulți ani de sfatul și serviciile tale, și îți reînnoesc, Scumpul Meu President al Consiliului, încredințarea sentimentelor de înaltă stimă și de afecțiune ce îți păstrez neschimbată.”

București, în 25 Februarie 1903.

Carol.

De frumos cuprins e și scrisoarea dlui *Eugeniu Stătescu*, ministru român de justiție, care neputând lua parte la banchetul dat în onoarea dlui Sturdza, a ținut să felicite în scris pe ministrul-president al regatului român, prin următoarele șire adresate dlui M. *Pherechide*, presidentul camerei române, și de acesta cetite imediat cum asistența s'a așezat la mese, pentru a se începe banchetul:

Domnule president!

Mă asociez din totă inima la sentimentele care vă întrunesc astăzi împrejurul șefului nostru iubit și vă rog să fiți pe lângă dînsul și onor. adunare, interpretul marelui meu părerii de rău, că nu mă pot afla în mijlocul dvăstră altfel de cât cu gândul și cu inima.

Omăgiul ce se aduce lui *Dimitrie A. Sturdza* cu ocazia celei de a 70-a aniversări a nașterii sale, este o manifestare care onorează pe inițiatorii ei.

Serviciile eminente ce acest bărbat de stat a adus țării în timp de o jumătate de veac, în toate ramurile activității sociale; munca fără preget ce el a desfășurat în serviciul Statului, în împrejurările cele mai grele; partea însemnată ce a luat la toate actele mari ale evoluției noastre naționale, sunt pentru *Dimitrie A. Sturdza* atâtea titluri neperitabile la iubirea și recunoștința noastră, la respectul și admirațiunea tuturor.

Boer mare prin naștere și boer de băștină, *Dimitrie Sturdza* mai are pentru noi acest mare merit, că atunci când s'a convins că clasa privilegiată din care făcea parte nu mai răspunde la cerințele timpului și devine o stavilă la ridicarea și propășirea țării, el a găsit în patriotismul său puterea de a se despărți de dînsa; și lăpădându-se de privilegiile și prerogativele ei, el s'a pus cu hotărîre în capul mișcării naționale, alături cu toți acei bărbați de frunte, care și-au consacrat viața la ridicarea și mărirea patriei și prin a căror muncă și jertfe s'a întemeiat Statul român.

Din totă acea generațiune sublimă, care a dat României eroi și martiri, singurul care a mai rămas printre noi este *Dimitrie A. Sturdza*, șeful nostru iubit, căruia i-a fost rezervat de providență, ca acum în urmă, în împrejurări recente, să scape statul de diminuțiunea ce i-se pregătise și să asigure transmiterea neștirbită a suveranității naționale la generațiunile viitoare.

Să ne stângem dar' cu încredere și devotament împrejurul lui, să-i înlesnim sarcina, înlăturând obstacolele din drumul lui, și să rugăm pe Dumnezeu să ni-l păstreze încă mult timp în deplină sănătate, ca să ne conducă până la cele mai adânci bătrânețe pe calea binelui și a datorinței.

Să trăiască *Dimitrie A. Sturdza*, șeful nostru iubit!

Să trăiască presidentul consiliului!

Să trăiască prea iubită lui familie mulți și mulți ani!

București, 25 Februarie, 1903.

Eug. Stătescu.

Cetirea acestei scrisori a fost dese-ori întreruptă de vii și unanime aplauze.

Oficială.

Pentru a înlesni comunelor noastre bisericesti executarea dispozițiilor din § 4 al Regulamentului despre administrarea și controla averii parohiilor, s'a dispus să se tipărească anume blanchete pentru *Inventariul supletoriu*, în care să se inducă averea parohiilor la finea fie-cărui an, — *Recapitulatiunea întregii averi*. Aceste se pot procura de la librăria arhiepiscopalească, cîla cu 10 fil. Atragem atențiunea organelor noastre parohiale asupra acestei înlesniri, ca să se folosească de aceste blanchete la încheierea rațiociniilor anuale.

Revistă esternă

232 milioane pentru înarmări. Cum vestește o telegramă din Londra, camera deputaților a votat, cu 202 voturi contra 53, creditul de 2,647.000 f. sterlingi cerut de guvern pentru „înarmările militare oportune”. (În valută de corone suma de mai sus corespunde la 232 milioane 630.514 corone și câțiva fileri).

*

Reforme în Rusia. *Țarul Nicolae II* a dat săptămîna trecută, în ziua aniversării morții tatălui său *Alexandru III*, un manifest, prin care pune poporului în vedere căteva reforme menite să ușureze și îmbunătățească soarta poporului. Accentuează respectarea ordonanțelor de toleranță religioasă, declară urgența îmbunătățirii soții țărăni-mei, căreia îi promise legi cari să-i asigure mai multe drepturi și mai multă libertate; în fine dispune organizarea de nou a administrațiunii publice în guvernamele și districte.

Privitor la toleranța religioasă manifestul zice următoarele: „... aflăm a fi lucru de folos să întărim respectarea strictă a ordonanțelor de toleranță, cuprinse în legile organice ale imperiului rusec, cari drept religioase de stat recunosc biserica ortodoxă și cari dau libertate religioasă și libertate de cult tuturor supușilor de alte confesiuni și tuturor confesiunilor străine. Asemenea aflăm de bine să continuăm punerea în lucrare a dispozițiilor menite să îmbunătățească situația materială a preoției ortodoxe, pentru-ca astfel să facem a fi mai intensivă conlucrarea ei la viața spirituală și la viața publică a credincioșilor...”

Întregă presa rusă salută cu bucurie acest manifest numindu-l gagiu al unui viitor mai bun și zicînd că de la manifestul țarului *Alexandru II* despre stergerea iobăgiei, manifestul de *Joi* e cel mai important act de stat.

*

Zece milioane de cartușe Sârbiei. O telegramă din *Belgrad* dîto 14 Martie raportează că *țarul Nicolae* a donat Sârbiei zece milioane de cartușe la pustiile sistem *Berdag*, pe cari țarul *Alexandru III* le donase Sârbiei în anul 1893.

Semnificativ că tocmai acum, în toată stîrile de neliniște în Balcani se face Sârbiei acest cadou!

Poporul rus față cu reformele macedonene. Conform unei telegrame a ziarului „*Times*” (Londra) primită din Sofia, trupele de graniță ale Bulgariei au intrat în funcțiune alături, cu scop de a împedea trecerea bandelor revoluționare în Macedonia. Această telegramă însă dă expresiune părerii că trupele acestea — cari, de altmăd, constau din 200 călăreți și 150 pedestrași — nu vor pune pedeci serioase bandelor bulgare la năvălirea în Macedonia.

Și pusă față 'n față această „părere” cu cele ce se raportează despre dispoziția poporului bulgar și deosebi a celui rus față cu situația din Macedonia, în zădar ar și voi serioase aceste trupe să împedecă năvălirile. În această privință e de mare însemnatate ceea ce se scrie din Petersburg despre dispoziția Rușilor — dacă e adevărat — față cu reformele planuite pentru Macedonia. A nume, că națiunea rusă nu e mulțamită cu reformele balcanice, fiind ea de părere, că reformele acelea nu vor ușura întru nimic miseria și suferințele creștinilor macedoneni. Planul de reforme e ofensă pentru națiunea rusă și pentru puterea armată a ei. Ear' această nu se pôte suferi — zic nemulțamității. Și pentru a lua poziție „în interesul fraților slavi din Balcani” au convocat pe sfîrșitul acestei luni o mare adunare de popor la Petersburg. Hotărîrile ce vor fi luate în adunarea această vor da apoi directiva validității voinței poporului. Acestea vor decide apoi, că fi-va în Balcani războiu ori pace? Pentru-că în definitiv masele hotărăsc, ear' când voința lor erumpe, zădarnic ar voi guvernul altmăd, căci îl duc cu sine, cum valurile duc un mic păiuș, fie acela chiar puternicul guvern autocratic al țarului. De aceea, este de mare însemnatate atitudinea ce acest adunare o va lua față cu cestiunea reformelor macedonene.

Predică ocațională.

Rostită cu ocaziunea sfințirii bisericei din Geogiul-de-sus.

Drept întregire a raportului publicat în numărul 22 al ziarului nostru despre sfințirea bisericei gr.-ort. române din comuna *Geogiul-de-sus*, dăm astăzi *predica* rostită cu această ocaziune din partea zelosului șef tractual, *Ioan Teculescu*, care a sêvêșit actul sfințirii. E următoarea:

De-apururi scut și adăpost
Poporului nostru ai fost,
Biserică străbună!
Din rîndul sfinței providinți
Tu ai pîzit pe-ai noștri părinți
Ca mama cea mai bună!

Când valuri de potop turbat
Asupra lor s'au revărsat
Să stingă 'n ei credința,
Cu zidul tîu i-ai apărut
Și legea sfîntă li-o-ai păstrat
Păstrându-le ființa...

De-aceea mult te iubim
De-aceea iată 'mpodobim
A ta catapitêsmă!
Și cu cîntări toți te cinstim
Și daruri noi îți oferim
Și jertfă de mirêsmă!!

O! fi-ne și de-acum ce-ai fost:
Ocroitoare și adăpost
În vremuri de cercare,
Mirêsmă blîndă a lui Christos!
Poporului dreptcredincios
Fi-i mamă-apărătoare!

Cătră voi îndreptez, mai întăiu de la acest loc cuvîntul meu astăzi, iubiți parochieni ai acestei parochii, și vă întreb: Pentru-ce lucește mai luminoși ca altădată ochii voștri astăzi; și cu urechile pentru-ce cuprindeți mai adânc și mai deslușit rîsunetul cîntărilor frumoșe? Căci nu ați mai vîdut dîră, nici-cînd astfel de lăcașuri; și nu ați mai auzit de mult, sau nici-odată cîntările dulci și mîngăioșe?

Nu! Eu știu că nu!

Vîdut-ați încă biserici, fel și fel; auzit-ați încă cîntări, dar' — cunosc că răspunsul acesta v' este: Uite! E așa de frumoasă biserica noastră acuma, îmi ziceți, așa de strălucită, așa de frumos împodobită astăzi, după-ce din nou s'a reparat, s'a curățit și s'a sfințit, în cît și cîntările sfînte pare că mai dulci de cît altă-dată rîsună acuma sub bolta ei înălțată! De aceea strălucesc luminoși ochii noștri și se desfăteză în auz urechile noastre!

Înțeleg! Dar', ca nu cumva în rătăcire să stați și în întunecare să umblați, iubitori creștini, cu toate ale voștre, dar' și mai ales cu ale credinței, o mică deslușire vreau să vă dau încă de la început asupra acestui lucru, o deslușire și de lipsă-și folositoare. Pentru-ca nu cumva, vorbindu-se de plăcerea ochilor și a urechilor, în rătăcire să cadă vre-unul a crede, că de-ai trupului ochi și de a-le lui urechi e cuvîntul! Nu. Nimeni se nu se amăgiască! Nu e nimic din cele ce vedeți și auziți aci pentru trup. Nimic.

E totul pentru ai sufletului ochi pregătit și totul pentru ale duhului urechi sêvêșit. Străbate numai prin ochii trupului strălucirea casei Domnului la sufletul nostru, care se înseninează, se luminează și din aceea lumină se aprind și ochii trupului; și se stre-côră prin urechi rîsunetul cîntărilor dulci la duhul nostru, care se mișcă, saltă de plăcere, care străbate prin tot trupul. Nu a trupului lucrare fiind deci totul, ce aceea îl vedem și auzim, nici plăcerea și desfătarea ce o simțim nu e a lui, ci a sufletului; ear' din această una, bine puteți să înțelegeți și spre ținere de minte să vă însemnați toți, voi iubitori, că: mai adîncă și mai desfătătoare cu mult e plăcerea sufletului nemuritor, rază din sôrele dumnezeirii, de cît a trupului muritor, vas de tină și de lut; drept aceea, mai ales și cu mai multă silință să căutați întotdeauna a face plăcere și mulțamire sufletului, de cît trupului. Să vă însemnați această!

*

Bunilor bătrâni ai acestei parochii! Spusu-mi-s'a cum cu grîză ați ascultat primul cuvînt, care Vi-s'a rostit mai întăiu, că: vremea e de a se dărîma biserica învechită și alta în loc-i să se zidescă! V'ați cutremurat atunci în sufletele Voștre, am înțeles; și în cumpenă grea a stat cugetul vostru, de a lăsa să se sêvêrêscă așa ceva, sau nu? Căci

vi-se părea grozav așa ceva; lucru hain și păgîn socotiți în inimile voștre, a se dărîma biserica lui Dumnezeu, despre carea voi știți că: „cel ce o va strica, — strica-l-va pe el Domnul!” Ear' cînd ați vîdut cele dintăiu pietri prăbușindu-se din zidurile ei, pe inima voastră simțiați pare-că v' cad; și departe, departe gîndul v' ducea în clipele acelea. Că o vedeți totuși întregă biserica voastră, vi-se părea. O vedeți, așa precum deja ca prunci mici o știți; ca prunci nevinoși, cînd în nopțile de Paști alergați în jurul ei, pîrîndu-vi-se că mulțimea făcliilor aprinse sunt chiar stelele cerului, cari se pogoriau până jos, asupra bisericei voștre mult iubite! Și în taină v' întrebați unul pe altul că: pentru-ce ôre a trebuit să se dărîme totuși biserica? Pentru-că era dîră gârbovit coperișul ei? și zidurile-i crepate ici-colea pe dinafară, ear' fața-i din lăuntru întunecată și afumată de fumul de tîmbar?! Sunt așa dîră maicele bătrâne, își ziceau cei mai mulți. Încovăiate de spate sunt ele și cu crețe în fața înegrită de vînturile anilor trăiți! Și totuși fii cei buni le iubesc și spriginesc...

Dar' lucrul mergea 'nainte! Zi de zi voi vedeți, cum din pravul și ruinele zidurilor bătrâne, altele tinere se ridicau tot mai sus și mai sus. Cum se înoiau ele, ca ale vulturilor aripi, și cum biserica voastră înfloria și reînvia ca finicul din cenușa sa — cum cîntă psalmistul; pînă cînd gătita și frumos împodobită o vîdurați mai în urmă, schimbată din maică bătrână, în tinără mirêsmă plină de viață, plină de strălucire. Și cum s'a întors atunci deodată întristarea voastră, întru bucurie; cum ați simțit pe lângă bucurie și mîndria, că din a voastră singură jertfă ați ridicat, iată! un lăcaș atît de mîndru, atît de frumos, ale cărui uși astăzi deschise sunt de nou, pentru a v' pute aduna întrînsul și a v' închina Domnului, tot ca în biserica cea veche, după legea cea sfîntă, dreaptă și neprihănită, așa precum ați învățat-o de la părinți din părinții voștri.

Da, bucurie și mîndrie ați simțit, căci în drept ați fost la această, cînd ați ajuns la sêvêșirea unei lucrări, pe cît de sfînte, pe atîta de frumoșe; ear' aceea bucurie și mîndrie îndoite și întreit trebuie să o simțiți astăzi, cînd atîta mulțime de prietini și cunoscuți, de aproape și de departe, au venit să vadă și să laude faptele voștre...

E bine și frumos această, veți zice! Dar' pentru-ce ôre am desvîlit atunci gîndul vostru de la început și prin care s'ar arêta ôre-și-cum, că nu ați fi voit a face lucrarea, de care azi atîta v' bucurați și pentru care toți v' aduc laudă? ... Pentru-ce? Ca să defaimiez cumva acel cuget al inimilor voștre și celor de față să spun cumva, că ați fost un minut măcar protivnici lucrării sfînte, carea s'a făcut pentru voi? ...

Nu, nu, iubitori creștini! Nu ca să defaimiez cugetul vostru l'am desvîlit! Ci că a fost și este firese, însuși după inima voastră de buni creștini acel cuget. Buni și de toți știți, că tari în credință și prea iubitori de biserică creștini, cari nu cu răcôlă a inimii ați putut vedea cum se dărîmă biserica voastră, precum apoi earăși, nu cu nepăsare ați stat la ridicarea ei, ci ajutor ați dat și jertfă ați adus, ca la loc să o faceți — așa precum s'a și întîmplat! Iată de ce am dat pe față gîndul inimei voștre, care întristată întăiu, în adevărată bucurie și mîndrie înôtă astăzi!

Dar' avut'am și am și altă pricină, iubitori, cînd am vîdit un astfel de gînd al durerii pentru dărîmarea de biserică. Ca să pot adevă și mai așor începea de acel gînd cuvîntul, ce voesc încă a vi-l rosti de aci, cuvînt despre vremuri trecute, dar' adevărate, vremuri de urgie grea și năpaste cumplită, prin cari a străbătut slănta maica noastră biserică. Pe cînd se dărîmau bisericile dreptcredincioșe ale lui Christos de-a-lungul și de-alatul țării, nu cu planul de a se rezidi mai mari sau mai frumoșe, nu! Ci ca să nu mai fie ele; ca turnul lor, de asupra pămîntului să nu se mai înalte, ca un deget arătător cătră ceru — scaunul Dumnezeuului celui viu — ci prav și cenușă, una cu pămîntul să se facă! Ori apoi, — cum mai tîrziu s'a întîmplat, — ca cu altele să se unescă biserica cea dreptcredincioasă

a noastră, dacă voia să mai fie, să mai existe; cu altele, cari după vremelnica și omenescă neputință, mai sfinte și mai drepte se socotesc pe sine, de cât cea cu adevărat drept credincioasă a noastră biserică, care pe cea mai curată și mai neprihănită învățătură a Mântuitorului Christos și a sfinților lui apostoli a fost și este întemeiată. Despre acele vremuri, zic, vreau să vă cuvintez pe scurt și pe cât puteți cuprinde astăzi, — deci ascultare să mi dați cu toții!

(Va urma).

Pentru catedrală.

Ca în toate afacerile bune și laudabile, așa și în afacerea colectei pentru catedrală preoțimea și învățătorimea noastră din tractul Seliștei au premers cu frumos exemplu.

Contribuirile preoților le-am publicat. In cele următoare publicăm și sumele oferite de învățători:

1. Nicolae Iosif, Aciliu	Cor.	20
2. Ana Hodos	"	30
3. Antonie Hodos, Alămor	"	30
4. Ioan Hanzu, Cacova	"	30
5. Ioan Rechișan, Gales	"	20
6. Valeriu Arsenie, Gurariului	"	30
7. George Rusu, Gurariului	"	30
8. Ana Nicola-Micloși, Gurariului	"	30
9. Ioan Stelea, Gurariului	"	30
10. Ioan Patachi, Săcel	"	30
11. Dumitru Lăpădat, Seliște	"	30
12. Iuliu Crișan,	"	30
13. Dumitru Mosora,	"	30
14. Const. Cristiu,	"	30
15. Petru Giura,	"	20
16. Ioan Iacob,	"	20
17. Antonie German,	"	30
18. Simion Mihăilțian,	"	20
19. Cornelia Stoica,	"	30
20. Leontina Muntean	"	20
21. Ioan Dobrota, Sibiel	"	30
22. Aurelia Goga,	"	30
23. Ioan Bratu, Tilișca	"	30
24. George Păcurariu, Tilișca	"	15
25. Nicolae Comaniciu,	"	30
26. Ioan Știrban, Topârcea	"	30
27. Ioan Giurca,	"	30
28. Nicolae Lupu, Vale	"	30
29. Veturia Murășan, Vale	"	30

La acesta adaugem și suma de 33 cor. 16 fil. colectată de elevii școlii din Seliște pentru același scop. Observăm la locul acesta, că elevii acestei școle înainte de a face acesta contribuie au fost conduși de învățătorii lor la Sibiu și acolo li s'a arătat locul, unde a fost vechia biserică și lucrările pentru catedrala nouă. Intenția făcută s'a completat cu alte cunoștințe privitoare la biserică noastră, ca astfel să se întărească în inimile lor dragostea către trecutul bisericii noastre și către instituțiile ei de astăzi.

NOUTĂȚI

Personal. I. P. S. Sa Arhiepiscopul și Metropolitul Ioan a sosit ieri, Duminecă la amiază, deplin sănătos a casă, venind din Budapesta, unde săptămâna trecută a presedat sinodul episcopesc, ședințele reprezentanței fundației *Gosdu*, și ședințele delegației congresuale pentru cauzele pendente în metropolia română și cea sârbescă.

Impăratul Wilhelm la Drezda. „Leipziger Neueste Nachrichten” e informat că împăratul Wilhelm II., al Germaniei, în 17 Martie (mâine) va merge la Drezda, pentru a reîntoarce regelui George, al Saxoniei, visita.

Prințul Frideric, bolnav de vîrsat. Luna trecută moștenitorul Germaniei plecase împreună cu fratele său *Edel Frideric* în călătorie în Orient. Săptămâna trecută prinții au sosit la Cair, spre a continua călătoria pe uscat prin Egipt, dar prințul Edel Frideric s'a bolnăvit de vîrsat, avînd febrinteli și fiindu-i așa de rău, că trebuie să rămână în Cair. Moștenitorul va călători prin Egipt singur.

Serbare jubilară la muzeul Bruckenthal. La 3 April a. c. se împlinește o sută ani de la mîntuirea baronului Samuil Bruckenthal, întemeietorul muzeului cu acest nume, din Sibiu. Directorul muzeului întru serbarea acestui aniversar centenar a hotărît, într-o altă, să publice un album de tablouri aflate în proprietatea muzeului. În acest scop a ales patruzeci dintr-acele mai prețioase tablouri, cari în reproducere litografată vor forma conținutul albumului împreună cu text explicativ pentru fiecare. Acest album va costa, în abonament 7 corone, iar în preț de prăvălie 9 corone. Abonamente se pot face la librăria Kraft în Sibiu.

Immormentarea protopresbiterului Traian Mețianu s'a făcut Marți, 25 Februarie v. cu mare solemnitate. Actul immormentării a fost condus de protopresbiterul Vasile Voinea, pe lângă care au funcționat 24 preoți. Raport amănunțit despre decurgerea acestei triste solemnități vom da în numărul viitoriu.

Morțea subită a unei princese. Prințul *Bernardin de Saxa-Weimar* eșise Mercuri la preumblare cu trasura, împreună cu soției sale, care ea însăși mîna caii. Pe calea prinsei a fost cuprinsă subit de niște sgîrciuri, pe urma cărora după chinuri de două clișuri a murit în Kleefeld în casa unui medic. Tote silințele medicului respectiv și ale medicului de casă al prințului, chemate telefonice din Hanovra, au fost zadarnice; n'au putut scăpa de morțe pe princesă.

Mulțămita publică. Onorata direcțiune a băncii „*Parsonia*” în Bran, a binevoit a vota și în anul acesta din profitul său curat următoarele sume pentru școala noastră capitală română gr. or. din Bran, și anume: 444 corone 72 fileri pentru școala de băieți, 194 cor. 72 fil. pentru școala de fete, 100 cor. fondului de alimentare al copiilor săraci, cu totul 739 cor. 44 fil. Subsemnatul, în numele eforiei școlii centrale aduc onoratei direcțiuni și pe această cale adăuc simțita noastră mulțămire. Bran, în 27 Februarie 1903. *George Babeș* presedinte eforiei.

Din Ludoșul-mare ni-se scriu următoarele: Ziua de 22 Februarie, în care domnul protopop *Avram Păcurariu* a venit la noi în scopul alegerii membrilor comitetului parochial, efectuită în aceeași zi, a fost o zi de completă bucurie pentru toți credincioșii gr. ort. din comuna noastră.

Frumosul cuvînt de deschidere rostit de dsa, cu părintescul motto: „*Pace Vouă*”, întru atîta a pîtruns inimile credincioșilor, în cât în ochii multora se vedeau lacrimi — semnul cel mai ineditar al umilinței și temerii cu care stăteau înaintea sfîntului altar, cum și semnul adevăratei dragoste, cu care stăteau credincioșii în fața sufletescului lor părinte.

Rezultatul alegerii, a fost: cumulara listelor — contrare până la estrem — și alegerea membrilor epitropiei și comitetului cu *unanimitate*.

Di preot Ilie Popp în numele sinodului parochial prin cuvinte alese și potrivite a mulțămît presidiului pentru conducerea înțeleptă. După închiderea ședinței toți credincioșii s'au depărtat spre casele lor plini de evlavie și mulțămire în inimile lor.

Legăm mari speranțe de persoana blîndă, dar împunătoare a dlui protopresbiter *Avram Păcurariu*, cu atît mai vîrtos, că în tractul Mercuriei și special în comuna noastră va afla un larg teren de activitate. Dorim, ca Dzeu să ni-l țină și să-i ajute, ca mulți ani să ne pîtă reprezenta tractul. *Cel prezent.*

„Surzii” nu mai scapă de miliție. Există o dăină păcătoasă întru unii flăcăi ajunși la etatea de asentare, că în scopul de a scăpa de miliție se ciungăresc înșiși, unii tăindu-și degetele de la mîna dreaptă, alții spargîndu-și timpana urechilor (spre a deveni surzi), etc. În timpul din urmă s'a constatat deosebi la flăcăii aparținători cercului de asentare al corpului de armată Nr. 7 (din Cașovia), că mulțime de ei, — altcum trușei și sănătoși, erau cu timpana spartă (sfredelită). Pentru a le lua pofta de ciungărire comandantul de corp a dat acum ordin comisiunilor de asentare să asenteze și pe cei cu timpana spartă, dacă altcum sunt apți, avînd apoi să fie întrebuițați la trupe pentru săvîrșirea lucrurilor ordinare.

Propagandă revoluționară în armata rusă. Săptămîna trecută au fost arestați doi ofițeri de artilerie de la Academia Nicolae din Petersburg, asupra cărora s'a dovedit prin percheisiție domiciliară, că făceau printre soldați propagandă revoluționară și prin scrieri volante li îndemneau la nesupunere față cu țarul. Casul a făcut mare senzație, fiindcă până acum se știa că numai civili și soldați de rînd se ocupă cu asemenea propagandă.

În amintirea lui Traian Mețianu, fost protopresbiter al tractului Bran, familia Sergiu Medean (Sebeșul-săseș) a dăruit mesei studenților din Brașov 20 corone, în loc de zădărnici pe cosciugul răposatului. În același scop dna Eugenia Paraschiv (Sebeșul-săseș) a dăruit mesei studenților din Brașov 10 corone.

Vaccinare contra tuberculozei. Profesorul de medicină Dr. *Behring* a ținut Joi în Viena, în ședința societății de medicină internă, prelegere despre rezultatele vaccinării cu limfa antituberculoză inventată de el. Experimentările sale — a zis Dr. Behring — au dat rezultatul, că vitele cornute tinere pot fi imunizate definitiv față cu bóla tuberculozei, și că același rezultat îl pîte promite și cu privire la om, dacă în primii ani de etate va fi vaccinat cu limfa antituberculoză. — Drept recunoștință pentru studiile făcute și rezultatele obținute întru combaterea tuberculozei, la propunerea profesorului-medic Dr. Nothnagel societatea a ales pe Behring membru onorar al ei.

Explosiunea Vezuvului. Se scrie din Neapol, că Mercuri Explosiunile Vezuvului s'au potențat în grad foarte mare. Din crater se ridica uriaș sul de foc, a cărui corună cuprîndea periferie de un kilometru; a fost aruncată din interiorul vulcanului și o puternică bombă, care a explodat apoi în vîzduh cu detunătură uriașă. Mercuri pe la amiază sulul de foc avea înălțime de patru sute metri. Poporația din Rezina și Pompei Mercuri noptea, când sulul de foc scălda în lumină purpurie luciul mării și hotarul, s'a adunat în biserici, petrecînd acolo în rugăciuni până dimineța. Explosiunile au durat până Joi dimineța, când au început să slăbască.

Operație ne mai pomenită. Dr. Launay, medic în Paris, în una din nopțile trecute a fost chemat la un tiner care încercase sinucidere. Sosit la bolnav, care era aproape de morțe, Launay a constatat că glonțul a pîtruns prin inimă. I-a injectat grabnic două litre de ser, apoi deschîndu-i peptul și scoțîndu-i inima a cusut-o și petecit-o, apoi a pus-o în locul ei. După zece zile tinerul s'a însănătoșat. Se scrie, că în cercurile medicale din Paris acum nu se vorbește despre altceva de cât despre operația aceasta.

PARTEA LITERARĂ.

Un manuscris vechiu.

(Urmare.)

Iară acel boieru Musant izise împărate di(n) copilăria noastră își slugim și nici o zmintală din învățătura mea nai priceput. Iară de vreme ce nu crezi, să mergem să vedem lucruri minunate și înfricoșate Atuncia împăratu se umplu de mînie asupra bisericii lui Hs, caun pardos și zise pre puterea stăpînului meu Amorat împăratu și amari dumnezei idolești, acea biserică creștinească va fi grajd dobitoacelor cailor cămîlelor și catîrelor și după aceea ovoi strica din temelie și numai decăt porunci de adusă toți cai și cămîlele și catîri! Deci înecăcînd toți cu mînie mearșă asupra bisericii lui Hs, și băgară toate dobitoacele în biserică, și intră și împăratul cu toți D(o)mnii lui în biserică; Iară pr(e)otul vrînd aslugi sta Leturgie după rînduială; Ei în mijlocul bisericii și cu frica lui Dumnezeu începu această rugăciune, Doamne trimite lumina ta cea dreaptă și puternică din lăcașul tîu cel sfînt; și mî întăresce spre slujba aceasta, și din acel glas al preotului, au căzut tunet mare din ceri cu foc și căzură toate dobitoacele acelea la pămînt și muriră toate cât cu voia lui Dumnezeu nau rămas nici una vie câte băgasă în biserică înlăuntru și vîzînd minunea aceasta împăratul A(m)filog foarte tare sau spăimîntat și por(u)ci de adusă în biserică scaunul cel împărătesc, și șezînd porunci Domnilor săi zicînd să ședem și vom vedea cum fac creștini jertfă; Dumnezeu(lu) lor, casă putem povesti de această mare minune Marelui împărat Amorat; Iară Dumnezeu cela ce este bun și nu poftescă nici unui om răutate spre stricăciune ci pre toți itrage spre cînoșcință și credință către Sfinția sa; Acela milostiv și îndurat trimisă luminarea Sfinții sale de deschisă inima împăratului A(m)filog, și cu mare umilință și luare de samă începu asculta sfînta Leturgie; însă manaita (mai nainte) porunci de scoasă toate dobitoacele cele moarte din biserică care murisă de puterea cea cerească; și numai vîzu pe preot apropiîndu-se de jertvelnic, numai decăt vîzu fața preotului strălucind ca fața de ânger; și se albi ca zăpada și atunci

vîzu Aflog împăratul, și cu toți boeri lui mulțime de voinici îmbr(ă)cați în vejmintele luminate și fețele lor strălucind ca soarele, și în mijlocul lor stînd un prunc împodobit și înfrumșetă mai frumos de cât podoabele cerului luminat și înfrumșetă. Șil pusă pre sfîntul jertvelnic (jertfelnic). Iară preotul luînd prescura în mîna stîngă iară copia în mîna dreaptă zicînd Intru pomenirea Domnului Dumnezeu și mîntuitorului nostru, Is Hs; Iară împăratul Amfilog nu vedea prescura ci vedea un prunc mitutel minunat; și lovînd prescura cu copia zise junghîsă melu lui Dumnezeu pentru învîierea și mîntuirea noastră; și îndată eși sânge și apă, și vîzînd aceasta împăratul; se mînie și zise, acesta este ucigaș de oameni, și cum se îndură de junghie un prunc ca acesta acăruia frumșea covîrșescă toată lumea. Și îndată porunci ostașilor să încunjure biserică să nu scape preotul pre undeva; ca după ce va i(s)prăvi slujba săi facă moarte; după aceea vîzu mulțime de oameni cari aduce preotului jertfă; și unii se vedea mai luminați alți se vedea mîlă întunecați, și ânge(r)i lua jertfele oamenilor celor mîlă mîlă luminați adeca celor mai drepti și le punea pre jertvelnic, iară jertfele oamenilor celor întunecați adeca acelor răi păcătoși le arde în foc; Și când zise pr(e)otul(l)

Blagoslovită e împărăția Tatălui, și a Fiului, și a sfîntului Duh (în original e scris cu litere mai mari)

întru acela ceas se umplu toată biserică de luminări minunate și oltarii de focul Dumnezeiri și vîzînd acestea împăratul fu cuprins de mare spaimă, și zise către Domni săi Minunată vedere ce vîzurăm astăzi, Iară când zise preotul(l) Cu pace Domnului să ne rugăm, atunci vîzu împăratul mulțime de ângeri stînd în genunchi rugînduse lui Dumnezeu pentru împăcarea a toată lumea și zise preotul Pent(r)u ceice umblă pre ape și călătoresc, cu corabiia, întra cel ceas arată Dumnezeu împăratului Marea învîluinduse cu valuri mari și grele și corăbieri cu corabiia pîn(d) rău și frică mare temînduse de perire, și cucuvintele preotului se alină marea; și toți corăbieri mulțămiră lui Dumnezeu și zise preotul Prea Sfînta Curata prea blagoslovită stăpîna noastră Dumnezeu Născătoarea și pururea fecioara Maria. Atuncia vîzu împăratul pre precista, pogorînduse din ceriu cu mulțime de ângeri stînd înaintea sfîntului prestol și au rădicat mîinile la ceriu, și cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu pentru toți creștini drepti cari o cunosc și o cîntesc pe Sfinția sa. Iară când eși preotul cu vohodul, atunci vîzu împăratul pre Archangelul Mihail și Gavril ținînd preotul unul dea dreapta altul dea stînga pînă ce veni preotul în altariu și când zise preotul carele pre sfinți odihnesci, atunci vîzu împăratul mulțime de ângeri rădicînd sfînta Jertfă, și zise Archangelul Mihail Să luăm aminte, iară Gavril zise pace tuturor și după ce intră preotul după prestol, să aștepte până ce se va ceti Apostolul, Iară de acolo lau luat ângeri acei doi și lau dus cu mare cinste înaintea sfîntului prestol Iară când începu preotul sfînta Evanghelie atunci vîzu împăratul pogorînduse din ceriu cala trei sute de ângeri stînd împrejurul preotului și când cetia preotul o soroacă din Evanghelie, numai decăt o lua ângeri din gura preotului cineși perînd câte o soroacă; și după ce sfîrși preotul Evangheliea îndată se duseră ângeri la ceriu cu mare laudă și cu cîntări, deșau dus fîște care cucuvintele sale înaintea scaunului lui Dumnezeu.

(Va urma).

Cărți și reviste.

În editura librăriei *Ciurcu* în Brașov, au apărut:

„**Frații Brădescu**” povestire localisată, după Cristofor Schmid, de Silvestru Danilescu. Broșură 8° mic de 64 pagine. Preț 30 fileri, — și

„**Esecutorul**”, comedie într'un act, de A. E., tradusă de Alexandru Tîmpariu. Preț 40 fileri.

Posta redacțiunii.

Gurariului. Ideia comunicată am avut-o din capul locului și s'au luat măsurile necesare, ca ea să fie realizată.

Romul Mircea
protopop.

Librăria archidieceasă

Librăria archidiecezană.

Se p^ote procura de la Librăria
archidiececană din Sibiu.

Expeditie din centru și locul de vânzare pentru țară și străinătate e :
MÜLLER ALBERT, Budapesta, V., strada Vadász 42/V,
 colțul strada Kálmán.

tură de mână în uleu represen-
tând pe o parte "Restignirea Dom-
nului" și doi îngeri ear' pe partea
opusă "Botezul Domnului"; pe
margini aurite cu aur veritabil;
cele cu pictură simplă costă **cor.**
9—, ear' cele fine bucate **cor.**
12—, trimise cu postă recoman-
dat costă cu 75 fileri mai mult.

Librăria archidieceșană, Sibiu.

Librăria Tipografiei archidiececane
Sibiu.

Sibiu, strada Măcelarilor Nr. 45

Botezul Domnului
Constantin și Elena
Sfântul Dumitru călare
Sfântul George
Maica Domnului
Petru și Pavel
Archangelii Mihail și
Gavriil
P. Ioan Gură de aur
PP. Ioachim și Ana

Editura și tirajul Tipografiei archidiecezane.